

CÒMIC FONTS

Blueberry a l'OK Corral

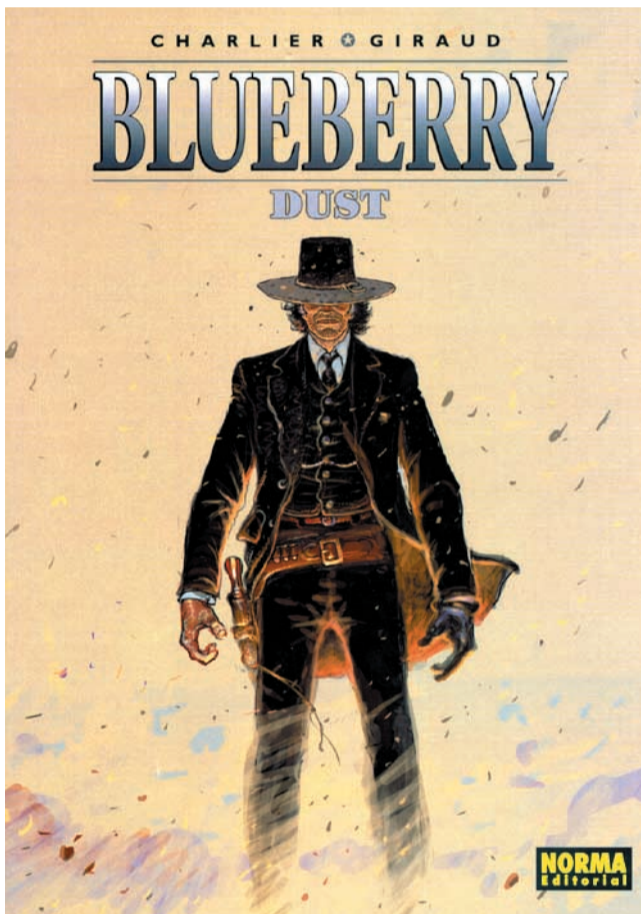

El duel entre els Clanton i els Earp a l'OK Corral, a la ciutat de Tombstone (Arizona), és un dels episodis més memorats de l'èpica del *salvatge oest*, i un dels que han inspirat més adaptacions literàries i cinematogràfiques. Giraud afegeix ara un nou gra de sorra a la muntanya de la llegenda amb *Dust*, un nou episodi de la sèrie *Blueberry*, que situa el personatge a la ciutat dies abans de l'enfrontament entre els dos grups rivals.

Blueberry arriba a Tombstone a principi del juliol del 1881. Durant una inacabable partida de pòquer al saló Dunhill, un assassí enviat pel vell Boone irromp a la cambra amb un fusell de caça amb el canó retallat. L'assassí és abatut a trets, però un dels seus còmplices amagats al saló, el fill de Boone, dispara Blueberry per l'esquena. El dona per mort i fuig. Però Dore Malone, la cantant del Dunhill, li presta auxili i, gràcies a les seves atencions, Blueberry es recupera de la ferida.

Per entrenir el temps mentre es troba convalescent al llit, Blueberry accepta d'explicar la seva història (amb una especial minuciositat a l'hora de narrar la primera trobada amb Gerónimo) a John Campbell i a Billy Parker, dos periodistes arribats expressament des de Boston seguint les passes del que consideren un dels aventurers llegendaris de l'oest. Mentrestant, a la ciutat creix la tensió entre la banda dels Clanton, de la qual se serveix el banquer Strawfield per tirar endavant els seus negocis foscos, i els germans Earp (Virgil havia estat nomenat xèrif tot just deu mesos abans), encarregats de defensar la llei i l'ordre a la ciutat.

Els Clanton i els Earp es donen cita el matí següent a l'OK Corral. Els germans Earp tenen l'ajuda de Doc

Holliday, però ignoren que tres assassins a sou també hi seran quan comenci el tiroteig. Es tracta de Jim, *el Mut*, un tirador expert anomenat Clark i el fals Marshall Straub. Per acabar-ho d'adobar, Johnny Ringo, un perillós pistolero que és la mà dreta d'Strawfield, segresta Dorée Malone: li vol tallar el coll i oferir la sang en sacrifici al Drac Roig.

Tot i no estar completament recuperat, Blueberry aconsegueix deixar fora de combat Jim, *el Mut*, i Clark i segueix la pista de Ringo per mirar de rescatar la cantant. El desenllaç de l'episodi manté la intriga fins al

Jean Giraud ha tingut molta cura en l'ambientació dels personatges i de l'escenari tal com era a l'època

final, malgrat que sigui fàcil d'endevinar qui sortirà vencedor de l'enfrontament, entre d'altres coses perquè Jean Giraud encara té al cap un munt d'idees per continuar la sèrie.

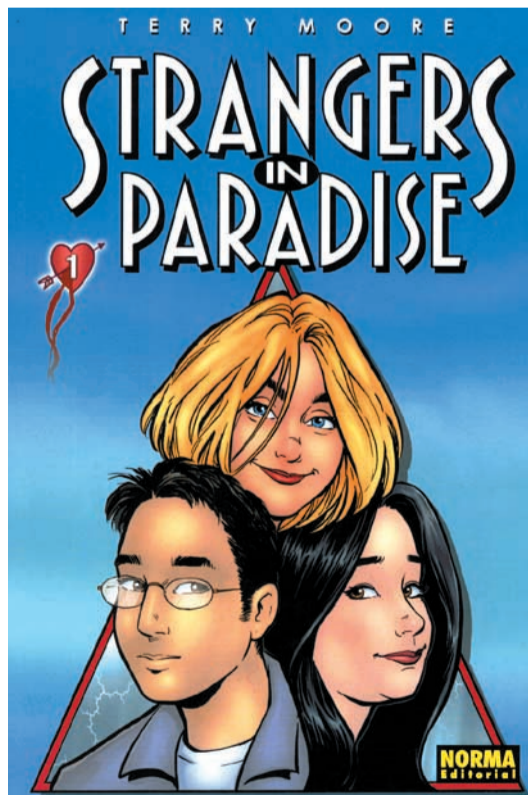
Jean Giraud ha tingut molta cura en els detalls gràfics i històrics del relat, tal com es recullen a les cròniques, i tant pel que fa a elements com ara el vestuari i el mobiliari com en la recreació de l'aspecte que tenia la ciutat a l'època. Tanmateix, ha estat una tasca relativament senzilla: fins i tot a prop de Marsella hi ha un parc temàtic dedicat al duel a l'OK Corral.

Una història d'amor entre tres adolescents, un cor trencat i una revenja

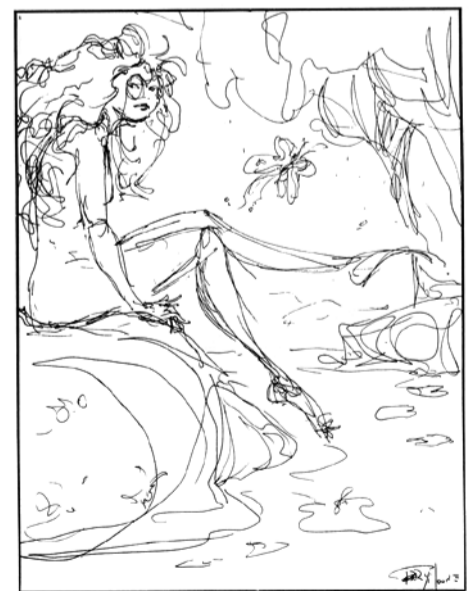
Katchoo, Francine i David són els personatges principals d'*Strangers in Paradise* (*Estranys al Paradís*), una sèrie amb la qual Terry Moore va guanyar el 1996 el premi Eisner a la millor història, recuperada ara en castellà per Norma Editorial, que l'ha publicat en format de novel·la gràfica i amb un *sketch book*, un llibre d'esbossos de l'autor, com a complement.

"Katchoo és salvatge, rebel i explosiva. Francine és dolça, somiadora i adorable. David és intel·ligent, culte i ingenu. David s'enamora de Katchoo, però ella està enamorada de Francine", i, a partir d'aquest triangle impossible, Moore construeix el que, a grans trets, es presenta com "la història de l'amistat entre dues noies i un noi atrapat al mig: la història d'un cor trencat i d'una venjança".

L'autor recorda a la introducció del volum que quan va començar a pensar en la sèrie "reflexionava sobre les relacions entre els homes i les dones. Em fixava, sobretot, en les noies maques que veia al carrer. Per què somrien? Què era tan fort per aconseguir que estiguessin de peu sota la pluja esperant algú una bona estona?". Aquestes i altres preguntes el van portar, diu, a una qüestió molt més general: "Per què els homes i les dones repeteixen els mateixos errors un cop i un altre, en qualsevol època?" No va trobar, és clar, cap resposta, però se li va acudir que, si més no, podia deixar constància de com ho veia ell, i que el millor mitjà era fer-ho

sketchbook

a través del còmic, perquè arribés especialment al públic jove. Moore confessa que "encara avui en dia segueixo reflexionant sobre les mateixes qüestions i continuo explorant els misteris inabastables del cor humà, perquè sense amor tots som uns estranys al paradís". Hi té per a una bona estona.